

ΥΠΑΤΙΑ

Η μαύρη τρύπα που με εξαφάνισε δεν ήταν αντιύλη δεν ήταν το κενό. Ήταν η ορμή που μου αφάνισε μ'ανάποδο δεσμό , κάθε τι ορατό.

Της γνώσης μου το σταγονίδιο μεσ'του Θεού το σωματίδιο , μεταλλαγμένο το γονίδιο μαγνητισμένο άρμα.

Με κβάντα που χοροπηδούν που θέλουν να ζαναενωθούν και στο Σεράπιο να βρεθούν μ'ένα μεγάλο άλμα.

Η μαύρη τρύπα που με καταβρόχθισε δεν ήταν αντιύλη δεν ήταν το κενό. Ήταν η γνώση που με ώθησε στο άδειο να χαθώ , με έναν πειραματισμό.

Εκεί στον επιταχυντή τ'αδρόνια σε μια στιγμή είδαν τον παρατηρητή να θέλει να με σώσει.

Κι απ'τήν λαχτάρα την πολλή νετρόνια συγκομιδή κάναν απέραντη γραμμή το χάσμα να εξοντώσει.

Η μαύρη τρύπα που με εξαϋλώσε δεν ήταν αντιύλη δεν ήταν το κενό. Η φιλοσοφία μου αφαίρεσε φορτίο ηλεκτρικό , το σύμπαν που αγαπώ.

Το αίνιγμα και η πύρωση μεσ'την υπερσιδήρωση , διωγμός σε κάθε αντίρρηση και καύση στα φωτόνια!

Μ'αυτόν τον πειραματισμό τ'αστέρια μου όταν μετρώ και με θυσίας καταγισμό αγρύπνησα στα χρόνια.

Πώς θα σωθώ και πώς θα βρω σ'αυτόν τον λιθοβολισμό του κόσμου την απάτη;

Στην Αλεξάνδρεια που ζω , βρήκα συμπαντικό κενό και έλλειψη ... στην αγάπη.